



Biografie Frits N. Eisenloeffel

Leven en werk.

Studietijd

Frits Eisenloeffel (1944- 2001) studeerde politicologie aan de faculteit der Politieke en Sociale wetenschappen van de Universiteit van Amsterdam (FSW-a). Zijn afstudeerrichting was Internationale betrekkingen bij Prof. Bähr, zijn scriptie schreef hij over de Kritische Polemologie.

Een studiereis naar het Egypte van Nasser(1965) was het begin van zijn belangstelling voor de ontwikkeling van jonge onafhankelijke staten. Een geplande solidariteitsreis naar Cuba (1968) toont zijn belangstelling voor

meer radicale oplossingen. Deze reis ging echter niet door omdat het gecharterde vliegtuig in Nederland geen landingsrechten kreeg.



Aanvankelijk was zijn belangstelling breed en betrof zowel verzetsbewegingen in Latijns Amerika als onafhank



eljkheidsstrijdgroepen in Afrika. Hij publiceerde hierover van tijd tot tijd artikelen in het Zaterdag - supplement van Het Algemeen Handelsblad.

Tijdens zijn studie raakte hij in contact met een groep radicale Portugese deserteurs en dienstweigeraars in Parijs. Zij verzetten zich tegen de koloniale oorlogen in de Portugese koloniën in Afrika. Deze groep had al snel zijn sympathie en dit leidde tot een actieve ondersteuning, eerst in de

vorm van “contrabande”, d.w.z. het drukken en smokkelen van radicale geschriften, daarna het helpen onderbrengen van deserteurs en dienstweigeraars in Nederland. In de jaren zeventig werden knowhow en netwerk ook ingezet voor het helpen deserteren van Amerikaanse soldaten die weigerden in Vietnam te vechten.

Omdat het vanaf het begin van zijn studie al duidelijk was dat hij de journalistiek in wilde, solliciteerde hij begin 1970 op een studentenbaan als redactieassistent bij Het Algemeen Handelsblad. Hier deed hij veel bureauredactionele ervaring op en schreef van tijd tot tijd korte artikelen. De krant was echter al in een vergevorderd stadium van fusie met de NRC en toen de redactie verhuisde naar Rotterdam (eind 1970) stopte voor hem deze reguliere functie, maar bleef hij losse artikelen produceren voor de weekendbijlage.

Zijn radicale verslaggeving van het Russel Tribunaal in Rome was aanleiding voor de redactie in Rotterdam om de relatie te verbreken, maar Maarten van Dullemen bood hem

onmiddellijk ruimte aan in De Groene Amsterdammer, vanaf dat moment zijn belangrijkste afnemer in Nederland. Door al deze nevenactiviteiten duurde het tot mei 1974 voordat hij afstudeerde.

De Groene Amsterdammer

Freelance journalist.

Frits heeft zijn hele journalistieke leven als freelancer gewerkt. Door artikelen te vertalen en over een groot aantal landen te verspreiden was het financieel mogelijk om zich te specialiseren op een beperkt aantal gebieden. Vaak reisde hij alleen, een aantal keren werd hij ingehuurd al mede -producent voor TV -programma's en in zijn Eritrea -tijd was zijn opdrachtgever vaak



een NGO. In die gevallen bedong hij meestal het recht om naast zijn directe opdracht ook te publiceren en foto's te verkopen. De fotografie was in het begin een noodzakelijke bijkomstigheid, omdat zijn artikelen illustraties behoeften, maar groeide uit tot een professioneel deel van zijn werk.



Politiek voelde Frits zich betrokken bij groeperingen die opkwamen voor autonomie en tegen onderdrukking vochten en keerde hij zich tegen de dominantie van de Westerse wereld. Dit betekende dat hij veel contacten had met radicale groeperingen.

Hij steunde de gewelddadige strijd, wanneer het in zijn ogen om een gerechtvaardigde zaak ging. Hij had waardering voor de radicale aanpak van de jonge republieken in Afrika. Voor hem was de combinatie van engagement en journalistiek geen taboe. Toch heeft hij zichzelf nooit aangesloten bij enige partij of actiegroep en probeerde binnen de linkse beweging zijn eigen koers te varen.

Zijn werk beslaat drie hoofdgebieden:
Afrika en de ex-Portugese koloniën
• Portugal na de Anjerrevolutie • De onafhankelijkheidsstrijd



van Eritrea

Afrika en de Portugese ex-koloniën

In april 1974 vond in Portugal de Anjerrevolutie plaats. Vanuit zijn betrokkenheid bij de deserteursgemeenschap was Frits goed op de hoogte van het verzet in de Portugese koloniën. De revolutie, die deels het verzet tegen deze wrede oorlogen in de koloniën

als achtergrond had, gaf nieuwe kansen voor de onafhankelijkheidsbewegingen. Sietse Boschra stimuleerde hem tot een bezoek aan Mozambique, waar geruchten over massamoorden in Inhaminga de belangstelling van het Angola comité hadden getrokken. Via Lissabon kon hij een gratis vlucht met een militair vliegtuig naar Beira krijgen. (Mei 1974). Mozambique had op dat moment een overgangsregering, die het land naar de onafhankelijkheid moest leiden. Er was nog veel onzekerheid over de gezagssituatie. Inhaminga heeft hij op deze reis nooit bereikt, omdat de weg nog niet veilig was. Wel legde hij contacten met de FRELIMO en De Witte Paters die de melding van de massamoorden gedaan hadden. Ook sprak hij met leiders van de Democrates de Mozambique, een groep blanke kolonisten die positief stonden tegenover een onafhankelijk Mozambique. (Kop artikel hierover: **FRELIMO's bondgenoten en de moeilijke strijd tegen oude leugens**)

Deze contacten kwamen de VPRO ter ore en leidden tot een opdracht als mede -producent van een film voor het programma ZIPCODE in augustus 1974. Hoewel het doel Mozambique was, ging de reis via Guinee-Bissau en Cabo Verde. In Bissau



werd de machtsoverdracht van een Portugees garnizoen aan het PAIGC gefilmd en op Cabo Verde de historische intocht van de Kaapverdische PAIGC -kaders op Praia. Cobo Verde was toen nog niet onafhankelijk en het bezoek van het PAIGC gold als een test voor de situatie op de eilanden. In Mozambique was het nu wel mogelijk om Inhaminga te bereiken. De reportage ging over getuigenissen van de massamoorden, de moeizame overdracht van het bestuur aan Frelimo en over de spoorlijn als motor van de lokale economie.



Hoe onzeker de situatie in het land nog was blijkt uit de mislukte staatsgreep in die zelfde periode door een groep "white settlers".

Mozambique, Samora Machel.

In juni 1975 bezocht Frits voor de derde keer Mozambique. Deze keer met een TV -ploeg van IKOR/Kenmerk. Het was een co-productie met het Angola -comité. Ze volgden de toekomstige president van het land Samora Michel, die een triomfantelijke tocht door het land maakte, voorafgaand aan het uitroepen van de Onafhankelijkheid. Een belangrijk moment was zijn bezoek aan de Cabora Bassadam, een megaproject van de Portugezen, waar Frelimo tijdens de onafhankelijkheidsstrijd erg mee in zijn maag gezeten had. (saboteren of sparen voor de onafhankelijkheid?). De film werd op 25 juni, de dag van de Onafhankelijkheid uitgezonden.

Angola, MPLA.

De IKON -Kenmerkploeg bezocht op deze reis ook Angola. Dit land raakte tijdens de overdrachtsperiode van de Portugezen verwickeld in

een burgeroorlog tussen onafhankelijkheidsbewegingen die bijna vijftig jaar zou duren. Tijdens hun bezoek aan Luanda (mei 1975) was het weer even rustig, na hevige gevechten tussen FNLA en MPLA. Er vond een massale 1-mei-demonstratie plaats van de MPLA -gezinde vakbond die gefilmd en gefotografeerd werd. Een tocht naar het Noorden, bracht de ploeg het gebied waar FNLA vanuit Zaïre de zaken volledig in handen probeerde te krijgen. In de Groene Amsterdammer rapporteert Frits later nog de laatste stuiptrekkingen van het Portugese gezag in de vorm van een staatsgreep van de Spinolistisch generaal Carlos Fabião.

Oost-Timor, Namibië, Zaïre.

Terug in Nederland blijft hij de ontwikkelingen volgen. Hij schrijft over de strijd om onafhankelijkheid van Oost Timor en de invasie door Indonesië. Hij probeert ook naar deze ex-Portugese kolonie een reis te financieren, wat hem nooit gelukt is. Wel weet hij later dat jaar een interview te organiseren met José Ramos Horta, de grote leider van het verzet op dat moment.

Hij publiceert artikelen over de onvermijdelijke onafhankelijkheid van Namibië (kop Groene; **Tegen de bevrijding van Zuidelijk Afrika is geen kruid meer gewassen**) en volgt de ontwikkelingen in het Zaïre van Mobutu, dat voor het Westen als Centraal -Afrikaanse steunpilaar moest dienen, o.a. om greep op Angola te houden.

Inmiddels werd het in het op een na laatste bolwerk van het Westerse kolonialisme Rhodesië ook onrustig. Frits reisde er, deze keer voor Avenue, naartoe op een toeristenvisum. Dat kwam hem duur te staan, want zijn nieuwsgierigheid en fotografeer lust bleven niet onopgemerkt en na een week werd hij door "the securityforces" gemaand

onmiddellijk het land te verlaten.

Ondertussen had hij wel contacten weten te leggen met het zwarte verzet en de blanke oppositie. Thuis gekomen publiceerde hij een gesprek met Donald Lemont van the Catholic Commission for Justice and Peace en een uitgebreid interview met Tom McCarthy, een gedeserteerde huurling uit Rhodesië. De openheid en de schokkende verhalen van deze man waren voor Kenmerk reden om Frits opdracht te geven hem ook voor de TV te interviewen.

Angola, 1 jaar onafhankelijkheid.

In November 1976 viert Angola zijn eerste verjaardag van de onafhankelijkheid. Het land was door de burgeroorlog in zeer verzwakte toestand geraakt. Frits had inmiddels voldoende afname voor zijn schrijvende productie dat hij een reis zelfstandig kon financieren. In Luanda nam hij deel aan de defilés en feestelijkheden. Hij fotografeerde het omverwerpen van de symbolen van het kolonialisme, een grote verzameling standbeelden van Portugese generaals, priesters en andere notabelen.

Hij reisde naar het Zuidoosten. In de provincie Huambo volgde hij MPLA-kaders die probeerden de steun van het volk terug te winnen. De strijd tegen UNITA was nog niet voorbij en het bleef onrustig in dat gebied. Voedsel hulp was noodzakelijk en in de ziekenhuizen werden nog regelmatig gewonden binnengebracht. In de provincie Mexico (eveneens voormalig Unita-gebied) bezoekt hij alfabetisatie cursussen en andere signalen van wederopbouw in het land.

!977 was een journalistiek vrij rustig jaar, omdat Frits zijn nieuwe woning renoveerde. Vanuit Nederland schrijft hij een aantal



artikelen, o.a. een interview met Sam Nujoma van SWAPO, Namibië en met Ramos Horta van Fretilin, Oost-Timor.

Zaire, Sengal en Cabo Verde.

In 1978 volgde een reis naar Zaire, Senegal en Cabo Verde. In Senegal zouden in februari presidentsverkiezingen gehouden worden. De veel geprezen zittende president Leopold Senghor die gesteund werd door de Socialistische Internationale en dus ook door de PvdA, begon autocratische trekken te vertonen. Frits dacht dat daar wel stof inzate. Cabo Verde lag dichtbij en het ticket leidde hem via Zaire. Zo organiseerde hij vaak zijn trips en zijn onderwerpen. In Cabo Verde had de PAIGC de ontwikkeling van het land vol optimisme ter hand genomen. Frits fotografeerde de landbouwcoöperaties en het aanleggen van waterputten. Een uitgebreide kolonie Nederlandse coöperantes voorzag hem van informatie en contacten. In Zaire voelde hij zich door gebrek aan contacten niet veilig en leverde

daardoor weinig materiaal op.

In december 1978 werden in Namibië door Zuid-Afrika georganiseerde verkiezingen gehouden. SWAPO en de VN erkenden deze verkiezingen niet. Toch hoopte Zuid-Afrika, door veel waarnemers en journalisten uit te nodigen erkenning te krijgen voor de uitslag. Dit maakte hun visumbeleid wat soepeler en lukte het Frits om het land in te komen. Hij bracht een kort bezoek aan Johannesburg en Soweto. In Namibië fotografeerde hij de onder zwaar militaire toezicht gehouden verkiezingen.



Eritrea.

In 1980 legt Frits zijn eerste contacten met de onafhankelijkheidsstrijders van Eritrea. Zie hierover verderop in dit verhaal. Vanuit Amsterdam bericht hij in De Groen Amsterdammer over de ontwikkelingen in Zuidelijk Afrika, met name de olieboycot tegen Zuid Afrika en de onafhankelijkheid van Namibië hebben zijn aandacht. In Nederland zelf krijgt de antiapartheidsstrijd ook steeds meer aanhang en volgen over deze ontwikkelingen een aantal artikelen.

Frits zijn laatste West- Afrikareis was in 1981 naar Guinee-Bissau en Cabo Verde. Het jaar daarvoor was een poging om van de twee landen een unie te maken mislukt, hetgeen tegelijk het einde betekende voor het PAIGC -bewind in Guinee. In Cabo Verde leek de eigenzinnige ontwikkelingspolitiek aan zijn eigen succes ten onder te gaan. De vergaande landhervormingen riepen hevig verzet op, waarmee ook het einde van de PAIGC in dat land werd ingeluid.

Portugal

Omdat in 1974 zijn Afrika-reizen via Lissabon liepen, kon Frits zich moeilijk onttrekken aan de bruisende gebeurtenissen

in Portugal. Bovendien wilde de Groene daarover ook graag rapportages hebben.

Aanvankelijk gingen zijn stukken in de Groene nog vooral over Portugals nieuwe relatie met de koloniën, en over de overdracht van de macht, (Kop Groene: **Guinee mag vrij, Angola en Mozambique moeten wachten**) maar later volgend ook verhalen over de binnenlandse ontwikkelingen. (Kop Groene: **Kissinger wil Portugal tegen zichzelf beschermen.**

Landhervormingen en arbeiderszelfbestuur.

Hij raakt al snel in de ban van de revolutionaire atmosfeer en de hoopvolle ontwikkelingen voor een linkse regering. Hij volgt de opkomst van de vele radicaal linkse bewegingen en bezoekt de grootste werf van het land (LISNAVE), waar de arbeiders zelfbestuur eisen. In maart 1975 maakt hij een indrukwekkende reportage over de gevolgen van de revolutie in het Noorden van Portugal voor Avenue. In april, de eerste verjaardag van de revolutie, vinden ook verkiezingen plaats voor de Grondwetgevende vergadering. De voorlopige gematigde regering stuit op verzet van de linkse krachten in het leger en de volksmilities. Links probeert zich te verenigen.

Tenslotte wint in juni 1976 Eanes (Christen democraat) de eerste presidentsverkiezingen, maar hebben de socialisten een meerderheid in het parlement. Veel van de ontwikkelingen voor arbeiders -zelfbestuur moeten teruggedraaid, (Kop: **Soares mag de kastanjes uit het vuur halen**) maar de landhervormingen in het zuiden (Alentejo) zijn nog in volle gang. Die hebben Frits zijn bijzondere belangstelling. Hij bezoekt een aantal landbouwcoöperaties, waar

hij goede contacten mee opbouwt en de ontwikkelingen blijft volgen. (Kop: **Het Graan in Alentejo barst uit de schuren**) Vanaf 1977 worden ook die ontwikkelingen teruggedraaid en in 1979 maakt hij twee films met Thomas d'Angremond voor KRO/Kenmerk over de verloren strijd om de landhervormingen en de gemeente raadsverkiezingen die geheel in het kader van die strijd staan.



De strijd in Eritrea.

In het voorjaar van 1980 wordt Frits benaderd door twee leden van het EPLF, de Eritrese bevrijdingsbewegingen, die strijd voert tegen de Ethiopische bezetting van hun land. Zij reisden door Europa met een film van de Franse filmer Christian Sabatier, die goede contacten met de beweging had, om aandacht te vragen voor de ontwikkeling van hun strijd. Ze hadden van Frits zijn betrokkenheid bij de Afrikaanse onafhankelijkheidsstrijd gehoord en dachten bij hem wel gehoor te vinden. Omdat voor Frits een wat "slappe tijd" was aangebroken wilde hij wel een afspraak maken. Na het zien van de film was zijn fascinatie gewekt. Het toonde een hernieuwde strijdkracht, nadat de beweging in 1978 zich na een Ethiopisch offensief teruggetrokken



had in de provincie Sahel. Maar ook toonde het een samenleving in opbouw in “Bevrijd gebied” Er waren scholen, ziekenhuizen, kleine industrie, verstopt onder de grond of gecamoufleerd tussen de struiken. Het was een wereld die hij onmiddellijk wilde leren kennen, schreef hij later.

Meer dan journalistiek.

Zijn teleurstelling was echter groot toen hij ontdekte dat alle buitenlandredacteuren dachten beter te weten en hem vertelden dat het Eritrees verzet ten onder was gegaan in een onderlinge strijd en verslagen door Ethiopië in 1978. De film zou volgens hen fake zijn.

De EPLF-leden zetten hem op het spoor van de Ontwikkelingsorganisaties. (NGO's) Hun beweging was herhaaldelijk op negatieve respons gestuit bij hun vragen om hulp, bij gebrek aan objectieve verslaggeving over de situatie in het gebied. En inderdaad lukte het hem om voor een Fact

Finding Mission voor de verenigde protestante kerken in Nederland in december voor het eerst naar Eritrea te vertrekken. Het stond hem ondertussen vrij om naast deze opdracht te publiceren en te fotograferen. Dit was het begin van een intensieve relatie en een betrokkenheid die verder ging dan journalistieke belangstelling.



Een verkwanseld land.

Eritrea, tot 1941 een Italiaanse kolonie, werd in 1952 door de Verenigde Naties in federatief verband toegewezen aan Ethiopië. Deze beslissing was tegen de wens van de bevolking, die naar onafhankelijkheid streefde, zoals ze door de Engelsen tijdens diens mandaat van 1941 tot 1952 beloofd was. Maar in het klimaat van de net begonnen Koude Oorlog, wilde het Westen het Ethiopië van Heile Selassie een steun in de rug geven. Bovendien was de kust langs de Rode Zee voor de Verenigde Staten een belangrijk strategisch punt. Van de door de Verenigde Naties gegarandeerde autonomie komt weinig terecht en in 1960 volgt een volledige annexatie door Keizer Heile Selassie.

De vergeten oorlog.

De strijd om onafhankelijkheid laait nu pas echt op. In Ethiopië

komt het regime van de keizer onder druk te staan, mede door de mensenlevens verslindende strijd in Eritrea en in 1974 komt Heile Selassie ten val en wordt vervangen door een Militaire Bestuursraad (de Derg), die zich langzaam tot een marxistische regime ontwikkelt. Met aan het hoofd Mengistoe Heile Mariam. Deze zet de strijd tegen de opstandige provincie in alle hevigheid en met steun van Rusland voort. Aanvankelijk met succes. In 1978 besluit de belangrijkste van de twee onafhankelijkheidsbewegingen, het EPLF, zich strategisch terug te trekken, om vanuit de Sahel zich opnieuw voor te bereiden. Het ELF, de kleinere groepering, is deze slag niet te boven gekomen, maar het EPLF krijgt grote steun van de bevolking. Voor de rest van de wereld is deze strijd, die zo moeilijk te plaatsen is in het Koude Oorlogdenken, niet meer van belang. Dat is de situatie waarin Frits in 1980 het gebied aantreft.



Reis naar de Kruithoorn.

Eritrea was in die tijd voor een groot deel al weer in handen van het EPLF. Dat wil zeggen dat het verzet heer en meester was op de grond en het Ethiopië van Mengistu slechts heerste vanuit de lucht. Het

dagelijks leven speelde zich af onder de grond en men verplaatste zich 's nachts. Alleen een paar grote steden, waaronder de hoofdstad Asmara, waren volledig in handen van de Ethiopiërs. Hetgeen ook betekende dat Frits het land alleen binnen kon via Soedan, waar de regering het Eritreese verzet steunde.

Deze eerste reis resulteerde in een brochure **Reis naar de Kruithoorn**, waarin Frits verslag doet van het leven in bevrijd gebied en toelichting geeft op de achtergronden van de strijd, en een aantal artikelen in Trouw en de Groene. De stilte leek doorbroken in Nederland. Een tweede reis volgde in maart 1982, om een nieuw Ethiopische offensief te verslaan. Het lukte hem om zowel in Nederland als Engeland bekendheid te geven aan het gebruik van zenuwgas door de Ethiopiërs. Ondertussen had hij via de NGO's veel contacten





voor donorconferenties en bij hulporganisaties. Dit werk neemt zo veel van zijn tijd in beslag, dat van publiceren in de Nederlandse pers niet veel komt.

Monotoring van de voedselhulp.

Later in dat jaar volgt een zeer speciale opdracht. De grote donoren zoals de EU weigerden in die tijd voedselhulp aan verzetsbewegingen. Maar hulp via de Derg (Ethiopisch regime) zou het bevrijd gebied nooit bereiken. Het verzet had een goed georganiseerde eigen hulporganisatie, de ERD. Frits werd opnieuw door de Gezamenlijke

graan in de dorpen, controleerde het verdelingssysteem en zag hoe de gehele bevolking meehielp om de transporten veilig door het land te brengen. Zijn verslaggeving overtuigde de grote organisaties zoals de EU om met de ERD samen te werken en tonnen voedsel konden nu via Sudan het land in gaan. Zijn rapporten en foto's kregen steeds meer response.

Eindelijk aandacht voor Eritrea.

In de winter van 1984/85 gingen via de BBC beelden van stervende mensen in Eritrea en Ethiopië over de hele wereld. Voor Frits was dit enerzijds een opluchting (eindelijk gebeurde er wat) anderzijds een harde confrontatie met een



met kerkelijke organisaties, die informatie wilden over het land. Hij hield lezingen en leverde foto's voor kerkelijke bladen.

Honger in Eritrea.

In Ethiopië groeide er verzet tegen het communistische regime van Mengistoe, dat vooral gesteund werd door de Amhaarse bevolking. Met name de Tirgrayers, een volk dat zeer verwant is aan de Eritreërs, kwam in opstand. Er ontstond een intensieve samenwerking tussen het EPLF en het TPLF, de verzetsbeweging van Tigray. Frits deed diverse pogingen om ook dat gebied te bereiken, maar dat is hem nooit gelukt.

1983 begon het gebied ernstig te lijden onder de grote droogte. In februari vertrekt Frits voor de Stichting SOH voor een onderzoek naar de gevolgen van de droogte en de behoefte aan noodhulp. Zijn verslag **Famine in Eritrea** gaat over de hele wereld en leidt tot uitnodigingen



Hulporganisaties eropuit gestuurd als waarnemer, om te controleren of voedselhulp eerlijk verdeeld werd en niet ten goede kwam aan de strijdkrachten. Een nachtelijke voettocht van honderden kilometers voerde hem door een groot deel van het land. Hij registreerde de uitdelingen van

realiteit die hij reeds kende. In februari werd hij in Khartoem volledig ingezet als contactpersoon tussen de donoren en de diverse plaatselijke hulporganisaties, zowel voor Tigray(TRD) als Eritrea(ERD).

Fataal herseninfarct.

Duizenden vluchtelingen uit deze gebieden hadden zich verzameld in kampen langs de Soedanese grens. Frits bezocht deze kampen om de situatie te inventariseren. Terug in Khartoem bleken de inspanning en het gebrek aan water te hebben geleid tot een afsluiting van een slagader naar zijn hersenen en belandde hij met een ernstig herseninfarct in een ziekenhuis.

Geëngageerd journalist.

Na zijn repatriëring volgde een periode van revalidatie. Hij slaagde er in weer te leren lopen en een redelijk zelfstandig bestaan op te bouwen met één hand. Van een actieve journalistieke functie was geen sprake meer. Tussen 1987 en 2001 werkte Frits thuis aan zijn archief. Door zowel zijn artikelen als zijn foto's te ordenen, doorliep hij zijn hele werkzame leven, hetgeen hem enorm heeft geholpen bij het weer "laden" van zijn geheugen. Dit ging gepaard met veel reflectie op een leven als geëngageerd journalist: welke keuzes maak je, waar is je verslaggeving gekleurd door je

Hij hoopte ooit zijn ervaringen op schrift te kunnen stellen.

Ondanks een meer aan huis gebonden bestaan, volgde hij het wereldgebeuren en bleef hij zich betrokken voelen bij de strijd om een eerlijkere verdeling van macht en welvaart in de wereld. In maart 2001 overleed hij aan een nieuw herseninfarct.

Immeke Sixma
Oktober 2003


